

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,
Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2018 în cauza penală în privința inculpatului

Joreanu Dorel.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 29.01.2018 - 29.03.2018;
2. Instanța de apel: 20.04.2018 - 15.05.2018;
3. Instanța de recurs: 18.07.2018 - 07.11.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 29 martie 2018, Joreanu Dorel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, la amendă în mărime de 1000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 3 ani.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Joreanu Dorel, neavând posibilitatea reală de a da în chirie odaia nr.82, amplasată pe str.Doina și Ion Aldea Teodorovici 16/1, mun.Chișinău, în luna decembrie 2017, profitând de încrederea cet. Zolotco Dumitru și Mihuța Magdalena în urma depistării anunțului plasat de către Joreanu Dorel pe situl www.999.md, l-au contactat telefonic, ultimul informându-i despre darea în chirie a odăii sus menționate.

Astfel, în vederea realizării planului infracțional bine chibzuit, la 13 decembrie 2017, Joreanu Dorel, prezentându-se ca proprietar al odăii nr.82, amplasată pe str. Doina și Ion Aldea Teodorovici 16/1, mun.Chișinău, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, sub pretextul că dă în chirie odaia sus menționată, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, prin înșelăciune și abuz de încredere, a solicitat și a primit de la Mihuța Magdalena mijloace bănești în sumă de xx euro, care conform cursului oficial al BNM, constituia suma de xx lei, pe care a însușit-o ilegal și a folosit-o în scopuri personale.

Tot el, în circumstanțele nominalizate, în vederea realizării intențiilor sale criminale, la 14 decembrie 2017, în jurul orei 12.30, aflându-se pe str. Ion Creangă 59, mun. Chișinău, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, prin înșelăciune și abuz de încredere, a solicitat și a primit a doua tranșă de bani de la Mihuța Magdalena, în sumă de xxx euro,

care conform cursului oficial al BNM, constituia suma de 2 025 lei, pe care a însușit-o ilegal și a folosit-o în scopuri personale, eschivându-se sistematic de la întâlniri și convorbiri cu părțile vătămate.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpatul D.Joreanu, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri, prin care acțiunile sale să fie reîncadrate din prevederile alin.(2) în cele ale alin.(1) art.190 Cod penal, deoarece instanța nu a apreciat corespunzător declarațiile părților vătămate date în ședința de judecată, care au concretizat că suma prejudiciului cauzat pentru ei nu este considerabilă și neîntemeiat în partea dată a luat în considerație declarațiile lui M.Mihuța date în cadrul urmăririi penale, unde aceasta a declarat ca suma prejudiciului este una considerabilă; - în cazul recalificării acțiunilor inculpatului, urmează a fi dispusă încetarea procesului penal, în temeiul art.109 Cod penal, pe motivul împăcării părților.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2018, apelul declarat de inculpat a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a decis încetarea procesului penal în privința lui Joreanu Dorel învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal, în temeiul art.109 Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

4.1. Instanța de apel a constatat că Joreanu Dorel, neavând posibilitatea reală de a da în chirie odaia nr.82, amplasată pe str.Doina și Ion Aldea Teodorovici 16/1, mun.Chișinău, în luna decembrie 2017, profitând de încrederea cet. Zolotco Dumitru și Mihuța Magdalena în urma depistării anunțului plasat de către Joreanu Dorel pe situl www.999.md, l-au contactat telefonic, ultimul informându-i despre darea în chirie a odăii sus menționate.

Astfel, în vederea realizării planului infracțional bine chibzuit, la 13 decembrie 2017, Joreanu Dorel, prezentându-se ca proprietar al odăii nr.82, amplasată pe str. Doina și Ion Aldea Teodorovici 16/1, mun.Chișinău, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, sub pretextul că dă în chirie odaia sus menționată, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, prin înșelăciune și abuz de încredere, a solicitat și a primit de la Mihuța Magdalena mijloace bănești în sumă de xx euro, care conform cursului oficial al BNM, constituia suma de xx lei, pe care a însușit-o ilegal și a folosit-o în scopuri personale.

Tot el, în circumstanțele nominalizate, în vederea realizării intențiilor sale criminale, la 14 decembrie 2017, în jurul orei 12.30, aflându-se pe str. Ion Creangă 59, mun. Chișinău, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, prin înșelăciune și abuz de încredere, a solicitat și a primit a doua tranșă de bani de la Mihuța Magdalena, în sumă de xxx euro, care conform cursului oficial al BNM, constituia suma de xxx lei, pe care a însușit-o ilegal și a folosit-o în scopuri personale, eschivându-se sistematic de la întâlniri și convorbiri cu părțile vătămate.

Instanța de apel verificând minuțios probele administrate de prima instanță, precum și cercetându-le suplimentar în cadrul ședinței de judecată și anume, declarațiile inculpatului D.Joreanu, care în totalitate a recunoscut fapta săvârșită, a părților vătămate M.Mihuța și D.Zolotco, care au indicat circumstanțele în care au fost înșelați de către inculpat, căruia i-au transmis pentru chiria odăii suma de xxx euro, care pentru

D.Zolotco nu este una considerabilă, că nu au pretenții față de inculpat, acesta le-a recuperat prejudiciul și cererea de împăcare cu D.Joreanu, cât și probele scrise - procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii din 22.12.2017, a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului urmează corect a fi încadrate în baza art.190 alin.(1) Cod penal - escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere.

În susținerea poziției sale, instanța de apel a ajuns la o astfel de concluzie reieșind din declarațiile părților vătămate, din care rezultă că banii au fost transmiși inculpatului de către M.Mihuța, însă aceștia îi aparțineau concubinului său, care a declarat că suma de xxx euro nu este considerabilă pentru el, deoarece dânsul activează și venitul său lunar este între 6000 și 9000 lei, declarații ce au fost constante și consecutive pe tot parcursul procesului penal, astfel că prima instanță eronat a încadrat acțiunile inculpatului în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, considerând că a fost determinată valoarea prejudiciului și calificativul de „cauzarea de daune în proporții considerabile”.

Sub aspectul vizat, instanța de apel a conchis că determinarea valorii prejudiciului cu calificativul „considerabil” sau „neconsiderabil” îi aparține părții vătămate, care după convingerea sa lăuntrică, ținând cont de circumstanțele cărora aceasta le dă apreciere în mod conștient, este în drept să determine valoarea prejudiciului ce i s-a cauzat.

Prin prisma prevederilor art.126 alin. (2) Cod penal, caracterul considerabil al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă - suma de xxx euro, la acel moment constituind 4050 lei, aparținea lui D.Zolotco, fiind transmisă concubinei M.Mihuța pentru a achita chiria pe apartament, și care este angajat în câmpul muncii, având un venit lunar între 6000 și 9000 lei, pentru care prejudiciul nu este considerabil, fapt ce denotă încadrarea juridică întemeiată a acțiunilor inculpatului de către prima instanță în baza art.190 alin.(1) Cod penal.

Concomitent reieșind din cele enunțate, instanța de apel a considerat că prima instanță nu a dat o apreciere corectă declarațiilor M.Mihuța, care a relatat că cu partea vătămată D.Zolotco sunt în relații de concubinaj, acesta este angajat în câmpul muncii, banii pe care i-a transmis inculpatului îi aparțineau lui D.Zolotco, dânsa fiind elevă se afla la întreținerea materială a concubinului, pentru care prejudiciul nu era considerabil.

Instanța de apel, reieșind din faptul că partea acuzării nu a acumulat și prezentat date privind veniturile părții vătămate, cât și a altor membri maturi ai familiei sale, starea materială și familiară a acesteia, din care s-ar deduce că mijloacele bănești dobândite ilicit de inculpat au influențat esențial starea materială a părților vătămate D.Zolotco și M.Mihuța, a considerat justificată reîncadrarea acțiunilor inculpatului din prevederile art.190 alin.(2) lit.c) în cele ale art.190 alin.(1) Cod penal.

Totodată, instanța de apel, reținând faptul că în cadrul examinării cauzei părțile vătămate D.Zolotco și M.Mihuța au depus cerere, prin care au solicitat încetarea procesului penal, pe motiv că s-au împăcat cu inculpatul, care le-a restituit dauna materială, precum și lipsa oricărei pretenții de natură materială sau morală față de acesta, și că legea penală admite împăcarea părților, aceasta a avut loc cu respectarea tuturor cerințelor legale, în temeiul art.109 Cod penal, a conchis că procesul penal în baza art.190 alin.(1) Cod penal urmează a fi încetat.

5. Împotriva hotărârii menționate a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței, pe motiv că instanța de apel nejustificat a ajuns la concluzia privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului, excluzându-i calificativul „cauzarea de daune în proporții considerabile”, de rând ce în sesizarea despre săvârșirea infracțiunii ambele părți vătămate au indicat că prejudiciul pentru ei este considerabil, și doar în cadrul cercetării judecătorești D.Zolotco a declarat că pretenții materiale față de inculpat nu are și că prejudiciul nu este unul considerabil; - afirmația părții vătămate D.Zolotco, că pentru el prejudiciul nu este unul considerabil, în lipsa confirmării ce ar fi demonstrat starea materială a acestuia, instanța urma a o aprecia ca una declarativă, astfel că prima instanță just a apreciat critic aceste afirmații, ce nu a dat temei de reîncadrare a acțiunilor inculpatului; - instanța de apel incorect a dispus încetarea procesului penal, în temeiul art.109 Cod penal, pe când aceasta poate avea loc potrivit alin.(2) al normei citate, până la retragerea completului de judecată pentru deliberare, etapă ce a fost epuizată în cadrul judecării cauzei în prima instanță.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Procurorul a invocat ca temei pentru recurs, prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală, conform cărora hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, or faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal constată că temeiurile la care face referire autorul recursului nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Conform prevederilor art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel numai în cazurile prevăzute de această normă legală.

Autorul recursului consideră că instanța de apel a tras o concluzie greșită în ce privește reîncadrarea acțiunilor inculpatului D.Joreanu din prevederile art.190 alin.(2) lit.c) în cele ale art.190 alin.(1) Cod penal, prin faptul că nu a dat o apreciere corectă probelor administrate și anume, declarațiilor părților vătămate M.Mihuța și D.Zolotco, precum că prejudiciul cauzat prin infracțiune pentru ei nu constituie o daună considerabilă.

La acest capitol Colegiul menționează că, potrivit art.101 alin.(2)-(3) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți, nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

Astfel, instanța de apel, examinând apelul inculpatului, a supus unei cercetări suplimentare și minuțioase toate probele administrate la dosar, după cum rezultă din procesul-verbal al ședinței de judecată, a audiat suplimentar părțile vătămate M.Mihuța

și D.Zolotco, a cercetat suplimentar declarațiile inculpatului D.Joreanu, dându-le o apreciere justă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, în urma căreia corect a ajuns la concluzia privind reîncadrarea faptei săvârșite de inculpat în baza art.190 alin.(1) Cod penal, fiindcă această stare de fapt și de drept stabilită concordă cu circumstanțele constatate și probele administrate în cadrul examinării cauzei.

Colegiul penal consideră că instanța de apel just a ajuns la o astfel de concluzie și corect a reținut că dauna cauzată părții vătămate D.Zolotco nu poartă un caracter considerabil, deoarece concubina acestuia M.Mihuța era elevă, respectiv se afla la întreținerea ultimului, care la acel moment era angajat în câmpul muncii, avea un venit lunar de la 6000 până la 9000 lei, iar atât în prima instanță, cât și în ședința instanței de apel a indicat că prejudiciul material pentru el nu este considerabil.

În acest sens instanța ține să enunțe că, potrivit art.126 alin.(2) Cod penal, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei.

Prin urmare, instanța de apel, apreciind declarațiile părților vătămate și anume, a lui D.Zolotco, care a afirmat că venitul său lunar este de la 6000 la 9000 lei, corect a încadrat fapta săvârșită de inculpat în prevederile art.190 alin.(1) Cod penal, fiindcă starea de fapt și de drept stabilită concordă cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Prin urmare, Colegiul penal reține că instanța de apel, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă, potrivit art.101, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungând la concluzia privind vinovăția lui D.Joreanu în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Referitor la afirmația recurentului, precum că constatarea făcută de instanța de apel, în ce privește încadrarea acțiunilor inculpatului, vine în contradicție cu declarațiile părții vătămate M.Mihuța, care a menționat că suma de 200 euro este un prejudiciu considerabil, Colegiul penal reține că, într-adevăr partea vătămată la urmărirea penală a indicat că prejudiciul este considerabil, însă fiind audiată în cadrul cercetării judecătorești, atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, s-a constatat că ultima locuia în concubinaj cu partea vătămată D.Zolotco și banii transmiși inculpatului nu aparțineau ei, dar lui D.Zolotco, căruia și i s-a cauzat prejudiciu, pentru care acesta nu este unul considerabil.

De asemenea, în sensul celor reținute, urmează a se menționa că în cadrul urmăririi penale fiind audiat în calitate de parte vătămată D.Zolotco nu a declarat că prejudiciul cauzat pentru el este unul considerabil (f.d.22), iar fiind audiat în prima instanță (f.d.76-77), a declarat că acesta pentru el nu este considerabil, astfel că instanța de apel just a dispus casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a reîncadrat acțiunile inculpatului în baza art.190 alin.(1) Cod penal.

La fel, după cum rezultă din textul recursului, procurorul își exprimă dezacordul cu hotărârea contestată și în partea încetării procesului penal, pe motivul împăcării părților, considerând că instanța de apel a ignorat prevederile art.109 alin.(2) Cod penal, care prevede că împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și până la retragerea completului de judecată pentru deliberare, etapă ce a fost epuizată în cadrul judecării cauzei în prima instanță.

Reieșind din conținutul art.109 Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II-VI din Partea specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală.

Colegiul penal reține că, împăcarea părților constituie un act bilateral, implicând, în mod necesar, acordul de voință al persoanei vătămate și a inculpatului. Împăcarea are caracter personal, așa cum prescrie art.109 alin.(2) Cod penal și trebuie să fie definitivă, fiind necesară să conțină, în mod clar, acordul de voință al persoanelor care au hotărât să se împăce.

Evenimentul împăcării părților trebuie să aibă loc în fața organului de urmărire penală ori a instanței de judecată. Aceasta poate avea loc prin depunerea unor cereri de către fiecare dintre părți, conform prevederilor art.344¹ alin.(1) Cod de procedură penală, ori prin declarații orale, consemnate într-un proces-verbal, întocmit de organul de urmărire penală, iar după caz, în procesul-verbal al ședinței de judecată. În acest ultim caz, declarațiile cu privire la voința de a se împăca, este rezonabil să fie, separat, semnate de către părți.

Prin reglementarea în art.109 alin.(2) Cod penal a momentului până când poate avea loc împăcarea părților, legiuitorul a avut în vedere că momentul final, este atunci când cauza se judecă de către instanța de fond, când completul s-a retras pentru deliberare cu adoptarea sentinței respective. Acest înțeles al legii rezultă din construcția și plasamentul procedurilor ce le parcurge cauza penală pusă pe rol.

De aici se desprinde faptul că, până la acest moment părțile se pot împăca în cazul infracțiunilor prevăzute de alin.(1) art.109 Cod penal, cu excepția celor prevăzute de alin.(1) art.276 Cod de procedură penală.

Imposibilitatea de-a admite împăcarea părților la următoarele căi a procesului penal, cai ordinare de atac - Apelul și Recursul, rezultă din prevederile art.230 Cod de procedură penală, care stipulează în alin. (2) că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen. Fazele următoare a judecării cauzei sunt căi de verificare a temeiniciei și legalității hotărârii judecătorești, inclusiv și în partea aplicării procedurii împăcării părților, potrivit legii materiale și procesual penale.

Generalizând cele expuse supra, Colegiul penal conchide că speța în cauză, face excepție, fiind diferită, față de reglementările enunțate, și în cazul dat instanța de apel justificat a dispus încetarea procesului penal, pe motivul împăcării părților.

Potrivit învinuirii înaintate lui D.Joreanu, acțiunile acestuia au fost încadrate în baza art.190 alin.(2) Cod penal, iar prin sentința primei instanțe, D.Joreanu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.190 alin.(2) Cod penal.

În funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, infracțiunea nominalizată se clasifică, conform art.16 alin.(4) Cod penal, ca o infracțiune gravă, deoarece legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de pînă la 12 ani inclusiv.

Art.109 alin.(1) Cod penal, prescrie că împăcarea înlătură răspunderea penală numai în cazul săvârșirii infracțiunii ușoare ori mai puțin grave, iar în cazul minorilor și pentru o infracțiune gravă.

Din norma precitată, rezultă că în cazul săvârșirii infracțiunii din categoria celor grave, împăcarea părților nu poate avea loc, excepție făcând doar în cazul minorilor, de unde rezultă că în prima instanța prevederile art.109 Cod penal, nu puteau fi aplicate.

Totodată, din materialele cauzei reiese că, instanța de apel, examinând apelul declarat de inculpat, împotriva hotărârii contestate, precum verificând temeinicia și legalitatea acesteia, a decis de a casa sentința primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care a reîncadrat acțiunile inculpatului D.Joreanu din prevederile alin.(2) în cele ale alin.(1) a art.190 Cod penal, soluție care este una justificată, reieșind din materialul probator administrat, asupra căreia instanța de recurs s-a expus anterior.

Apelul constituind o continuare a judecării fondului cauzei, legea (art.414 alin.(2) CPP) prevede posibilitatea ca instanța să dea o nouă apreciere probelor administrate în fața primei instanțe.

În cadrul judecării în apel, se poate proceda la cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță (care pot fi, de asemenea, apreciate în mod diferit), precum și la administrarea oricăror probe noi.

Instanța de apel, soluționând apelul, poate să caseze (desființeze) sentința primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Instanța de apel poate adopta una din soluțiile pe care le poate pronunța prima instanță, apreciind temeinicia sau netemeinicia învinuirii sau dispunând, după caz, condamnarea, achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal. În această ipoteză, apelul are caracterul unei căi de atac de reformare, în sensul că instanța de apel, după desființarea hotărârii atacate, procedează ea însăși, ca instanță de control judiciar, la înlăturarea erorilor constatate, pronunțând o nouă hotărâre. Astfel, instanța de apel rejudecă fondul cauzei ca instanță de apel, și nu ca primă instanță, prin modificarea gradului de jurisdicție.

Ca rezultat al admiterii apelului are loc desființarea hotărârii în limitele efectului devolutiv, unde are loc o nouă judecată, cu caracter autonom, care are ca obiect reexaminarea acelor dispoziții din hotărâre, care au fost greșit sau nelegal soluționate.

Reieșind din cele menționate, rezultă că în instanța de apel, care a desființat hotărârea primei instanțe, a avut loc o nouă judecată, cu caracter autonom, în cadrul căreia au fost audiați inculpatul, părțile vătămate, cercetate actele cauzei, care fiind reapreciate de instanță din punct de vedere a pertinentei, concludenței și veridicității, a concluzionat de a încadra acțiunile inculpatului D.Joreanu în baza art.190 alin.(1) Cod penal.

Potrivit art.16 alin.(3) Cod penal, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, infracțiunea nominalizată, face parte din categoria celor mai puțin grave, pentru cale legiuitorului a prevăzut posibilitatea împăcării părților.

În instanța de apel, părțile vătămate M.Mihuța și D. Zolotco au depus cerere, prin care au solicitat încetarea procesului, pe motivul împăcării părților, inclusiv și inculpatul D.Joreanu a depus cerere prin care își exprimă acordul la împăcare, adică și-au exprimat voința, până la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

În concluzie, Colegiul penal conchide că, în urma pronunțării unei noi hotărâri, prin care au fost calificate acțiunile lui D.Joreanu în baza art.190 alin.(1) Cod penal,

pentru care este posibilă împăcarea părților, lipsind careva restricții, irațional ar fi ca inculpatul, cât și părțile vătămate, să fie limitate în exercitarea acestui drept.

În asemenea, circumstanțe, cu titlu de excepție de la normele de reglementare prevăzute de art.109 alin.(2) Cod penal, instanța de apel just a acceptat procedura împăcării părților cu adoptarea soluției de încetare a procedurii penale, reieșind din circumstanțele stabilite ce au fost de natură de a da o altă calificare a faptei, pentru care inculpatul a fost pus sub învinuire.

Astfel, analizând materialele cauzei și decizia atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către procuror nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2018, în cauza penală în privința lui Joreanu Dorel, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 noiembrie 2018.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan